

noogensomhelst anden Etendm her i Landet, skal jeg tillade mig at fremsføre et lille Exempel paa, hvormegent den løber op til. Hvis man f. Ex. tager et Skib paa 120 Tons — det er en almindelig Skonnert af den Slags, der bruges til Fragtfart mellem Danmark og England eller Holland — da betaler et saadant Skib efter de nuværende Forhold 24 R. pr. Ton for Indgaaende og 24 R. for Ud-gaaende, altsaa ialt 3 Mk. pr. Ton eller 60 Rd. for Ind- og Ud-gaaende. Gjør nu et saadant Skib 4 Reiser om Aaret — det gjør undertiden flere, men gjennemsnitlig taget gjør det 4 — vil dette Skib være beskattet med 240 Rd. aarligt. Spørger man nu, hvilken Værdi et saadant Skib har, saa beror det jo ganske vist paa, om Skibet er nyt eller gammelt, men naar man regner et godt og solidt og ikke alffor gammelt Skib, vil dets Værdi være mellem 9 og 10,000 Rd., og Beskattningen vil altsaa udgjøre 2½ pCt., vel at mærke ikke af Indtagten, men af Værdien, og jeg tror saaledes, at der i Virkeligheden er al Jøie til at søge denne Byrde lettet saameget, som det er muligt. Naar man, saaledes som den ærede sidste Taler gjorde, henstiller det som Noget, der bliver betalt for Fyr, Bagere og Lodsvarjen, saa vil jeg spørge, om der er nogen anden Etendm, til Fordel for hvilken der dog ogsaa træffes Foranstaltninger, som beskattes paa en saadan Maade med 2½ pCt. af Værdien. Jeg vil t. Ex. nævne Landeveie, de ere jo i Virkeligheden til Gode for Landeieendommene, men dersom de skulde beskattes paa lignende Maade med 2½ pCt., saa vilde det rigtignok være en uhyre høj Skat. Da jeg imidlertid med det ærede Medlem, der havde Ordet for mig, kan blive staaende ved den Statternedsættelse, som Lovforslaget indeholder, skal jeg ikke længere fordybe mig deri. — Derimod er der et Par andre Bemærkninger, jeg skal tillade mig, og da først med Hensyn til § 9. Deri er det bestemt, at: „Lige med indenrigsk Fart kan behandles Farten mellem Helsingør, Kjøbenhavn, Kjøge og disses Tolddistrikter paa den ene Side og den ligeoverfor liggende svenske Kyststrækning paa den anden Side, ligeledes Farten mellem Middelfart, Alsens, Faaborg og disses Told-

distrikter samt Grø paa den ene Side og den ligeoverfor liggende Kyst paa den anden Side“. Jeg haaber, at den høitagtede Finanzminister ikke vil have Noget imod, at der her ogsaa bliver optaget Svendborg, fra hvilken jeg tror der ogsaa drives en temmelig stor Kystfart over paa den sønderjydske Kyst; og naar man tager Svendborg med, vil jeg henstille, om man ikke ogsaa kunde tage Bogense med, hvorfra der ogsaa finder en saadan Kystfart Sted. Jeg tror ikke, det er godt, at den ene Kjøbstad har Noget at beklage sig over ligeoverfor den anden. Det er navnlig med Hensyn til Draturer og Mørsten, at der her finder en vis Traffik Sted, og dette gjælder ogsaa om disse to Byer, jeg sidst har nævnt, idetmindste om Svendborg; da Forandring heri kan ske ved kongeligt Anordning, haaber jeg, at den høitærede Minister ikke har Noget at erindre derimod. — Hvad dernæst angaar § 11, da er jeg aldeles enig med den ærede sidste Taler i den Tanke, at en Lov som denne ikke bør knyttes til Lov om Beskattning af Brændevinsbrænding, men jeg kan heller ikke gaa ind paa at sætte den i Forbindelse med noogensomhelst anden Lov. Det er jo indrømmet af den høitagtede Finanzminister i Motiverne til Lovudkastet, og saavidt jeg mindes, udtalte han sig ogsaa i det Foredrag, hvormed han forelagde Lovene, bestemt derhen, at Skibsafgifterne ere meget bebyrdende, og navnlig skal jeg give ham Ret i, hvad der staar i Motiverne, at det for smaa Skibe, som fare fra Stad til Stad, er meget svært at udrede en Afgift af 25,000 Rd. Jeg vil derfor tillade mig til anden Behandling at stille Forslag om, at der i denne Paragraf simpelthen kommer til at staa: „Denne Lov træder i Kraft 1ste April 1872“. Jeg haaber, at den ærede Minister egentlig ikke vil modsætte sig dette, jeg tror, at, naar man erkjender, at Afgiften er for høj, saa bør man ikke, selv om tilfældige Omstændigheder foranledige, at en anden Lov, som Ministeren har forelagt, ikke gaar igjennem, udsætte en Reform for det Omraade, der her foreligger.

N. W. Hansen: Den ærede sidste Taler citerede de usforholdsmæssig høie Afgif-